

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **I. J.**, bytem Bzová 169, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 9. 11. 2022, č. j. MF-29763/2019/48-63, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2025, č. j. 10 A 1/2023 - 96, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně dne 13. 11. 2019 požádala žalovaného, aby jí na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*zákon o svobodném přístupu k informacím*“), poskytl Dodatek č. 2 k Dohodě ze 17. 6. 1994 mezi vládou České republiky a vládou Ruské federace o vypořádání zadluženosti bývalého SSSR a Ruské federace vůči České republice (dále „*Dohoda o vypořádání zadluženosti*“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019, č. j. MF-29763/2019/48-7 (dále „*první rozhodnutí žalovaného*“), tuto žádost o poskytnutí informací v celém rozsahu odmítl, a to s ohledem na § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého povinný subjekt informaci neposkytne, je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup. Dle odůvodnění rozhodnutí je Dodatek č. 2 právě takovou utajovanou informací dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „*zákon o ochraně utajovaných informací*“), která ze své podstaty nebyla a nadále není určena ke zveřejnění a žalobkyně k informaci nemá oprávněný přístup. Žalobkyně podala proti danému rozhodnutí o odmítnutí žádosti rozklad, kterým rozhodnutí napadla v celém jeho rozsahu. Ministryně financí poté rozhodnutím ze dne 7. 1. 2020, č. j. MF-29763/2019/48-17 (dále „*rozhodnutí ministryně financí*“), rozklad zamítla a první rozhodnutí žalovaného potvrdila.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí ministryně financí podala žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud o ní rozhodl rozsudkem ze dne 27. 7. 2022, č. j. 17 A 30/2020 - 67

(dále „*první rozsudek městského soudu*“), jímž rozhodnutí ministryně financí zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť v tomto rozhodnutí nebyl posouzen materiální znak Dodatku č. 2 jako utajované informace, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku nebyla podána kasační stížnost.

[3] V návaznosti na první rozsudek městského soudu ministr financí rozhodnutím ze dne 6. 9. 2022, č. j. MF-29763/2019/48-45, zrušil první rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný následně vydal dne 3. 10. 2022 rozhodnutí č. j. MF-29763/2019/48-53 (dále „*druhé rozhodnutí žalovaného*“), kterým opět odmítl žalobkyni Dodatek č. 2 poskytnout, a to z důvodu, že je utajovanou informací dle zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobkyně podala proti druhému rozhodnutí žalovaného dne 18. 10. 2022 rozklad, který ministr financí rozhodnutím ze dne 9. 11. 2022, č. j. MF-29763/2019/48-63 (dále jen „*rozhodnutí ministra financí*“), podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení § 152 odst. 2, 5 a 6 písm. b) a § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a druhé rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí ministra financí podala žalobkyně žalobu k městskému soudu. Také této žalobě městský soud vyhověl a rozhodnutí ministra financí zrušil rozsudkem ze dne 30. 1. 2025, č. j. 10 A 1/2023 - 49. Tento druhý rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 29. 4. 2025, č. j. 21 As 29/2025 - 32, pro nepřezkoumatelnost.

[5] Městský soud poté rozsudkem ze dne 8. 12. 2025, č. j. 10 A 1/2023 - 96, opět zrušil rozhodnutí ministra financí a uložil žalovanému v následujícím řízení provést test proporcionality, v jehož rámci bude vážit veřejný zájem na utajování informace a zájem na právu jednotlivce, resp. veřejnosti na informace.

[6] Nyní se žalovaný (stěžovatel) brání proti rozsudku městského soudu ze dne 8. 12. 2025 kasační stížností, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu uvedl, že pokud by utajovanou informaci zpřístupnil, mohlo by dojít ke zmaření účelu jejího utajení informace. Důvodem přiznání odkladného účinku je tedy snaha zabránit nevratným krokům, po nichž by již nebylo rozhodování Nejvyššího správního soudu dostatečně účinné.

[7] Podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje současné splnění zákonných předpokladů dle § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) chybějícího rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[9] Správní soudnictví obecně slouží zejména k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Podle § 73 odst. 1 s. ř. s. nemá podání žaloby odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak. Kasační stížnost, jakožto mimořádný opravný prostředek, směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (zde

pokračování

městského soudu) a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je rozhodnutí krajského soudu závazné a nezměnitelné. Přiznání odkladného účinku je institutem výjimečným, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 - 115).

[10] Institutem odkladného účinku má být dosaženo toho, aby ve správním soudnictví v řízeních o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů či v řízeních o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů, v nichž se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) rozhodnutí, bylo možné výjimečně docílit, aby po dobu soudního přezkumu napadené rozhodnutí nebylo vykonatelné, resp. nezakládalo jiné právní následky.

[11] Při použití § 73 s. ř. s. na podmínky, za kterých lze přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba vycházet z toho, že vedle formální podmínky, kterou je existence návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí být splněny další tři materiální předpoklady: (i) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; (ii) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; (iii) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Institut odkladného účinku má primárně poskytovat ochranu žalobci před výkonem či jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu. Poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti žalovanému správnímu orgánu zákonodárce vyjádřil zájem na jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Ve vztahu k návrhům na přiznání odkladného účinku podaných žalovaným správním orgánem (jak je tomu i v nyní posuzované věci) judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS) vychází z toho, že zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která mohou okamžitý výkon či jiné právní následky rozhodnutí správního orgánu, resp. krajského (městského) soudu, skutečně závažně ohrozit, žalovaný správní orgán žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem nebo jinými právními následky kasační stížnosti napadeného rozsudku krajského soudu ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozsudku krajského soudu, resp. skutečnost, že ho žalovaný správní orgán napadl kasační stížností, nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[13] V zájmu zachování zásady rovnosti v řízení před soudem ovšem nelze ani žalovanému správnímu orgánu odepřít právo domáhat se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu *bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu*, jehož ohrožení může v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám. Žalovaný musí stejně jako žalobce, je-li stěžovatelem, újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. Na žalovaného musí být z hlediska tvrzené újmy, její intenzity a jejího osvědčení kladeny stejné nároky jako na žalobce. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem

krajského soudu žalovaný obává, by pro něj „*byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen*“ (již zmiňované usnesení č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, odst. [31]).

[14] Stěžovatel jakožto důvod pro přiznání odkladného účinku uvádí, že by poskytnutím informace byl zmařen účel jejího utajení. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že taková povinnost žalovanému uložena rozsudkem městského soudu nebyla (sám městský soud to ostatně v odst. 60 napadeného rozsudku výslovně uvádí). Městský soud stěžovateli uložil „jen“ povinnost „*provést test proportionality, kdy bude vážit veřejný zájem (zájem České republiky) na utajování informace a zájem na právu jednotlivce, resp. veřejnosti, na shromažďování informací*“ (odst. 66 napadeného rozsudku). Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy nemůže vyvolat situaci, která by skutečně ohrožovala veřejný zájem.

[15] Na základě uvedeného tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že v tomto případě není naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Stěžovatel tedy nedoložil vznik újmy na své straně spočívající v zásadním ohrožení důležitého veřejného zájmu. Nebylo již tedy třeba zkoumat podmínky další, s nimiž by tato podmínka musela být naplněna kumulativně.

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správní soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel je *ex lege* osvobozen od placení soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], nerozhodoval Nejvyšší správní soud o poplatkové povinnosti za návrh na přiznání odkladného účinku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu